

Arrest

**nr. 122 564 van 15 april 2014
in de zaken X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2013 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 13 januari 2014 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 7 februari 2014 die de partijen oproept voor de terechtzitting van 4 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. VERHEYEN en loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 1 september 2013 het Rijk binnen en diende op 2 september 2013 een asielaanvraag in. Op 12 december 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Mongoolse nationaliteit en bent u afkomstig uit Ulaanbaatar. U lijdt aan een hartziekte. In mei 2013 zag u een advertentie om een opleiding tot schoonheidsspecialiste in China te volgen. Nadien zou u gemakkelijk aan een goedbetaalde job kunnen geraken. U nam contact op met O., de vrouw achter de advertentie. Twee weken later vertrok u samen met drie andere vrouwen naar Erlian, China. Vanaf daar werd u alleen met een auto verder gebracht naar de stad Tunluu. U kwam 's nachts aan en kreeg een hotelkamer toegewezen. De volgende dag namen twee Chinezen u mee naar de markt om kleding en schoonheidsproducten voor u te kopen. Vanaf de dag daarna werd u opgesloten in uw hotelkamer. U werd gedwongen zich te prostitueren. Dagelijks brachten ze twee tot vijf klanten. Op een dag kwam er een klant die Mongools sprak. U vertelde hem over uw problemen. Enkele dagen later kwam hij terug en hielp hij u te ontsnappen. U nam een taxi naar Erlian. Daar ging u naar de Mongoolse ambassade om uw reisdocumenten in orde te maken. Daarna reisde u met de trein verder naar Ulaanbaatar. Na aankomst nam u telefonisch contact op met O.. U dreigde ermee haar aan te geven bij de politie. Nadien werd u verschillende keren opgebeld door een onbekende man. Hij dreigde ermee u te vermoorden indien u niet zou zwijgen. Daarnaast kwamen er ook verschillende keren onbekende mannen aan de deur bellen. U was bang en door de stress kreeg u last van uw hart. De enige uitweg die u zag was het land te verlaten. Op 20 augustus 2013 reisde u met de trein van Ulaanbaatar naar Moskou. U maakte daarbij gebruik van uw eigen paspoort met een visum voor Rusland. Vervolgens reisde u illegaal met een smokkelaar met een auto van Moskou naar België. Op 2 september 2013 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een fotokopie van uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van gemeenschappelijke aard zijn en geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria.

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Immers, omwille van onderstaande redenen zijn er ook twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vooreerst zijn er enkele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen in de CGVS vragenlijst die u invulde met behulp van een tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS anderzijds. Ten eerste verklaarde u in de CGVS vragenlijst dat u de advertentie voor een opleiding schoonheidsspecialiste had gezien in een **krant** (zie CGVS vragenlijst punt 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS daarentegen verklaarde u de advertentie te hebben gezien op **tv** (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u louter dat u op de DVZ had verklaard dat het een advertentie op de tv betrof (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Nochtans werden uw verklaringen in de CGVS vragenlijst op het einde aan u voorgelezen en hebt u deze ondertekend om te bevestigen dat ze correct waren. Ten tweede legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent het aantal personen die samen met u naar China vertrokken. In de CGVS vragenlijst verklaarde u dat jullie met **6 à 7** personen waren (zie CGVS vragenlijst punt 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS daarentegen verklaarde u dat jullie met **5** personen waren (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid kwam u wederom niet verder dan louter te ontkennen dat u dat op de DVZ zou gezegd hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Ten derde verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS dat u in Erlian werd opgewacht door **twee personen**. De ene sprak Chinees en de andere sprak Mongools. Deze twee mannen zouden u naar Tunluu hebben gebracht. De volgende morgen werd u opgehaald door deze twee mannen en namen zij u mee naar de markt. Nadien hebben zij u opgesloten in uw hotelkamer en gedwongen tot prostitutie (zie gehoorverslag CGVS pp. 4-5). Opmerkelijk genoeg sprak u op de DVZ gedurende uw volledige relaas altijd over "één man". Nergens verwees u naar een tweede persoon (zie CGVS vragenlijst punt 3.5). Ten vierde verklaarde u in de CGVS vragenlijst dat u werd meegenomen naar de markt om kleren en schoonheidsproducten te kopen. **Diezelfde avond** diende u zich te prostitueren (zie CGVS vragenlijst punt 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS daarentegen verklaarde u dat u werd meegenomen naar de markt om kleren en

schoonheidsproducten te kopen en dat ze u de **volgende dag** hebben opgesloten in uw hotelkamer. Bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder dient te worden opgemerkt dat u geen hulp hebt gezocht de twee keer dat u diende te worden opgenomen in het ziekenhuis. Wanneer u gevraagd werd waarom u geen hulp hebt gevraagd stelde u dat u te zwak was om daaraan te denken en dat u voortdurend in het oog werd gehouden in het ziekenhuis (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Dergelijke verklaring is onafdoende. Wanneer u opgesloten wordt en gedwongen tot prostitutie kan er worden verondersteld dat u elke mogelijkheid om hulp te zoeken aangrijpt. Het is niet geloofwaardig dat u zo zwak zou zijn dat u daar niet aan zou denken.

Voorts zijn uw verklaringen omtrent uw ontsnapping bevreemdend. Zo zou u aan één van uw klanten gevraagd hebben u te helpen. Vijf dagen later zou hij zijn teruggekomen. Jullie werden opgesloten in de hotelkamer. De klant had echter nog een sleutel bij van de deur. U denkt dat hij de receptioniste omgekocht had om een extra sleutel te krijgen. Toen de receptioniste in een andere kamer was hebben jullie het hotel verlaten (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Het is opmerkelijk dat u zo gemakkelijk kon ontsnappen en dat er niet meer bewaking was. Bovendien is het eveneens opmerkelijk dat u na uw ontsnapping nog in het bezit was van uw paspoort. Nochtans hadden de twee Chinese mannen uw paspoort afgenomen. Tijdens een schermutseling zou het paspoort uit zijn zak gevallen zijn en kon u het zo opnieuw bemachtigen (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Ook dit is opmerkelijk en komt, in het licht van bovenstaande vaststellingen inzake tegenstrijdige verklaringen, niet aannemelijk over.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat u na terugkeer naar Mongolië nergens hulp hebt gezocht. Ook dit komt niet aannemelijk over. U liet na naar de politie te stappen. Volgens uw verklaringen was u bang en had u geen vertrouwen in de politie. U zou vroeger zijn opgelicht en er zou zijn ingebroken in uw woning. De politie had hier echter geen gevolg aan gegeven (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Ook liet u na een advocaat te contacteren. Ook in advocaten zou u geen vertrouwen hebben want toen u werd opgelicht en er werd ingebroken hebben uw advocaten u niet kunnen helpen (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Voorts liet u eveneens na om een hulporganisatie te contacteren. Wanneer u gevraagd werd waarom u dat niet hebt gedaan verklaarde u dat uw enige doel was het land te verlaten. Al deze bevindingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De kopie van uw Mongoolse identiteitskaart is een begin van bewijs van uw identiteit en nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. 143 762 en nr. X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekster voert de schending aan van artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2, b en artikel 62 van de wet van 15

december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en schending van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3.6. Wat betreft verzoeksters algemene verwijzing naar *“de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur”* stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht concreet worden vermeld. Het komt niet toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te bepalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoekster eventueel nog zou kunnen bedoelen, derhalve wordt dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht, niet ontvankelijk aangevoerd.

Nopens de status van vluchteling

3.7. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekster kan aanvoeren dat *“Wat betreft het gegeven dat verzoekster gedwongen werd tot prostitutie en slachtoffer werd van mensenhandel, is geen louter probleem van gemeenrechtelijke aard in zoverre verzoekster geen enkele bescherming kan krijgen van haar eigen autoriteiten en de corruptie in Mongolië belet dat deze daders hiervoor worden gestraft”*, doch dient ook te verduidelijken hoe haar voorgehouden problemen een vervolging zouden uitmaken die ingegeven is door één van de bovenvermelde vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève. Dit is niet het geval. De commissaris-generaal stelde in deze aldus terecht vast dat verzoeksters voorgehouden asielrelaas -in zoverre geloofwaardig- louter van criminele aard is en het gemeenrechtelijke niet overstijgt. Noch uit verzoeksters verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift kan blijken dat verzoekster vreest in Mongolië te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

3.9. Vooraf dient te worden gesteld dat verzoekster niet ernstig kan beweren dat *“op geen enkele wijze een onderzoek [werd] gevoerd naar de mogelijkheden van de subsidiaire bescherming voor verzoekster”* wanneer uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing kan blijken dat na de vaststelling in de eerste paragraaf van de motivering, dat de feiten gemeenrechtelijk van aard zijn en geen verband hebben met de Vluchtelingenconventie, alle overige motieven slaan op de beoordeling van de subsidiaire bescherming. Dergelijk argument mist feitelijke grondslag.

3.10. Verzoekster gaat er in deze ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet ontkent dat het administratief dossier tegenstrijdigheden bevat inzake de advertentie over de opleiding tot schoonheidsspecialiste, het aantal personen die met verzoekster naar China vertrokken, het aantal personen die haar opgewacht hebben in Erlan en het tijdstip waarop ze gedwongen werd zich te prostitueren. Verzoekster meent enkel dat deze contradicties niet aan haar kunnen worden toegeschreven nu er geen *“enkele garantie bestaat dat de vermeldingen in de bewuste vragenlijst correct werden weergegeven door de tolk.(...) Nergens blijkt de beroepskwalificatie van de tolk en of deze een opleiding heeft genoten. (...)”* en voorts stelt verzoekster dat ze *“zelf niet in de mogelijkheid gesteld [wordt] om deze te onderzoeken nu geen enkele identiteit of andere van deze tolk werd weergegeven. Bovendien werd inzake op geen enkele wijze de eed afgelegd door de tolk hetgeen overigens ook nergens blijkt uit het administratief dossier zodat hier evenmin enige garantie bestaat dat de tolk wel degelijk de verklaringen van verzoekster juist heeft weergegeven”*.

3.11. Waar verzoekster beweert dat er één en ander is misgelopen met de vertaling, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster naar aanleiding van het verhoor de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken, doch geen enkele opmerking heeft gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor, noch met betrekking tot de communicatie tussen de dossierbehandelaar, de tolk en zichzelf. De afgevaardigde ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden opgenomen en weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoekster werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Het staat verzoekster vrij te stellen dat zij op een andere manier heeft gezegd wat genoteerd werd. Het volstaat echter niet na het ontvangen van een negatieve beslissing eenvoudigweg te beweren dat de tolk aan de grondslag ligt van alle strijdige verklaringen en hij niet correct zou vertaald hebben te meer nu verzoekster niet concreet toelicht dewelke van haar verklaringen niet werden genoteerd zoals zij ze heeft afgelegd, noch omwille van welke concrete redenen of aan welke omstandigheden dit te wijten is. De Raad ziet dan ook niet in wat de opmerkingen over de mogelijkheid tot het onderzoeken van de beroepskwalificaties en opleiding van de tolk *in casu* kan bijbrengen te meer dat het niet redelijk is om te veronderstellen dat de tolk op alle punten foutief zou vertaald hebben. Integendeel verzoekster kan niet tegelijkertijd stellen dat de tegenstrijdige verklaringen enerzijds te wijten zijn aan de tolk en anderzijds menen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te relativiseren zijn omdat er rekening moet worden gehouden *“met het gegeven dat dergelijke details absoluut niet relevant zijn om te besluiten tot een ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster”* zodat ze de strijdige verklaringen niet ontkent maar tracht toe te lichten.

3.12. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster in het verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt zij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing dat het relaas op zich niet geloofwaardig is en verzoekster desgevallend ook geen bescherming zocht in Mongolië. Voorts maakt verzoekster verwijten naar het CGVS en de tolk, geeft gefabriceerde *post-factum* verklaringen (*“het kan perfect dat de klant*

personen had omgekocht") en boutse beweringen (waaronder "er is een duidelijk probleem van corruptie in Mongolië" dat zou beletten "dat deze daders hiervoor worden gestraft"). Ten slotte zijn de persoonlijke vergoelijken en excuses dat verzoekster "geen vertrouwen heeft noch in het Mongoolse gerecht noch in de Mongoolse politie", geen concrete en geobjectiveerde elementen die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.13. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.14. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoot dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.15. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK